

Sámson és harca...

Köszöntés: „Mert újra örömét leli majd az Úr abban, hogy jót tegyen veled, ahogyan örömét lelte atyáidban, ha hallgatsz Istenednek, az Úrnak a szavára, megtartván parancsolatait és rendelkezéseit, amelyek meg vannak írva ebben a törvénykönyvben, és ha megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez teljes szívedből és teljes lelkedből. Mert ez a parancsolat, amelyet ma megparancsolok neked, nem túl nehéz a számodra, és nincs távol tőled. Nem a mennyben van, hogy azt kellene mondanod: Ki megy fel a mennybe, hogy lehozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? Nem is a tengeren túl van, hogy azt kellene mondanod: Kicsoda kel át a tengeren, hogy elhozza és hirdesse azt nekünk, hogy teljesíthessük? ¹⁴Sőt inkább nagyon is közel van hozzád az ige: a szádban és a szívedben; teljesítsd hát azt! (VMóz 30,9-14)!” Ámen.

Gyülekező ének: 488. dicséret: „Szent vagy, szent vagy, szent vagy, ...”

Fennálló ének: 275. dicséret 1.verse: „Az Úr Isten az én reménységem, ...”

Fő ének: 275. dicséret 2-6. versei: „Benne élek, haláltól nem félek, ...”

Előfohász: „...akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által az engedelmességre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre: Kegyelem és békesség adassék nektek bőségesen (IPt 1, 1b-2).” Ámen.

Lekció: Bírák könyve 15. fejezet: *„Történt egy idő múlva, búzaaratás idején, hogy meglátogatta Sámson a feleségét; egy kecskegidát is vitt neki magával. Ezt mondta: Be akarok menni a feleségemhez, a szobájába. De az asszony apja nem engedte be. Ezt mondta az apja: Én már azt gondoltam, hogy végképp meggyűlölted őt, ezért hozzáadtam a vőfélyedhez. De a húga még nála is szebb: legyen ő a tied helyette! Sámson azonban így felelt nekik: Ez egyszer nem én leszek a hibás, ha rosszat teszek a filiszteusokkal. Azzal elment Sámson, összefogott háromszáz rókát, majd csóvákat készített, és farkaikat egymásnak fordítva csóvát kötött a párba állított rókák farkai közé. Majd meggyújtotta a csóvákat, és ráhajtotta a rókákat a filiszteusok gabonaföldjére. Így gyújtotta fel a kénéket és a lábon álló gabonát, sőt a szőlőket és az olajligeteket is. Ekkor azt kérdezték a filiszteusok: Ki tette ezt? És mondták: Sámson, a timnai ember veje, mert elvette tőle a feleségét, és a vőfélyéhez adta. Felvonultak azért a filiszteusok, és megégették az asszonyt és az apját. De Sámson azt mondta nekik: Ha ti ezt tettétek, én sem nyugszom addig, amíg bosszút nem állok rajtatok! És hatalmas csapásokkal agyba-főbe verte őket. Azután elment, és az étámi sziklahasadékban vert tanyát. A filiszteusok felvonultak, tábort ütöttek*

Júdában, és ellepték Lehít. A júdaiak megkérdezték: Miért vonultatok föl ellenünk? Azok így feleltek: Azért vonultunk föl, hogy megköttözzük Sámson, és úgy bánjunk vele, ahogyan ő bánt mivélünk. Ekkor odament háromezer júdai ember az étámi sziklahasadékhoz, és ezt mondták Sámsonnak: Nem tudod, hogy a filiszteusok uralkodnak rajtunk? Miért tetted ezt velünk? De ő így felelt nekik: Ahogyan ők bántak velem, én is úgy bántam velük. Akkor azt mondták neki: Azért jöttünk ide, hogy megköttözzünk, és a filiszteusok kezébe adjunk. Sámson ezt mondta nekik: Esküdjetek meg, hogy nem vertek agyon! Azok így feleltek neki: Nem! Csak jól megköttözzünk, és a kezükbe adunk, de semmi esetre sem ölünk meg. Azzal megköttözték két új kötéllel, és elvitték a szikláról. Amikor Lehíbe ért, a filiszteusok ujjongva mentek eléje. De megszállta az Úr lelke, és olyanná lettek karján a kötelek, mint a tűz égette lenfonál, úgyhogy a béklyók lefoszlottak a kezéről. Talált egy még ki sem száradt szamarállcsontot, utánanyúlt, felkapta, és agyonvert vele ezer embert. És azt mondta: Szamar állcsontjával vágtam köztük rendet, szamar állcsontjával vertem agyon ezret! Amikor ezt elmondta, eldobta kezéből az állcsontot, és elnevezte azt a helyet Rámat-Lehinek. De nagyon megszomjazott, és így kiáltott az Úrhoz: Te ilyen nagy szabadítást vittél végbe szolgálád által; most mégis szomjan kell halnom, vagy a körülmételetlenek kezébe kell esnem?! Akkor Isten kettéhasította azt a mélyedést, amely Lehíben van, és víz fakadt belőle. Ő pedig ivott, életerejé visszatért, és feléledt. Ezért nevezik azt Kóré-forrásnak; ott van az Lehíben még ma is. Sámson húsz esztendeig volt Izráel bírása a filiszteusok idejében.”

Előima: Szerető Urunk, szent Istenünk, az Úr Jézus Krisztus nevében jövünk Eléd úgy, ahogyan vagyunk. Kérdéseinkkel, gyengeségeinkkel, várakozásainkkal és félelmeinkkel együtt. Valljuk, hogy gyakran könnyedén beszélünk a hitről, de hitből élni számunkra mélység és küzdelem. Nyisd meg ma teljesen a szívünket a Te Igéd előtt. Adj nekünk bátorságot, hogy meglássuk az igazságot önmagunkról, és alázatot, hogy elfogadjuk az igazságot Rólad. Taníts bennünket olyan hitre, amely nem csupán gondolat, hanem az életed egészét a Te kezedbe helyező élet. Hadd szóljon hozzánk a Te Szentlelked az Íráson keresztül, hogy gyengeségünkben felfedezzük a Te erődet, a küzdelemben pedig a Te hűségedet. A mi Urunk Jézus Krisztus nevében kérünk, hallgass meg minket, Aki győzött Veled és Általad. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 192. dicséret: „Adj békességet, Úr Isten...”

Textus: Zsidókhoz írott levél 11. rész 32-34. versei: „*És mit mondjak még? Hiszen kifogynék az időből, ha szólnék Gedeonról, Bárákról, Sámsonról, Jeftéről, Dávidról, Sámuelről és a prófétákról. Ezek hit által országokat győztek le, igazságot szolgáltattak, ígéreteket nyertek el, oroszlánok száját tömték be, tűz*

erejét oltották ki, kard életől menekültek meg, betegségből épültek fel, háborúban lettek hőökké, idegenek seregeit futamították meg.”

Ünneplő Keresztyén Gyülekezet, drága testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A hit nem elméleti kérdés. A hit halálosan komoly dolog, mert ajándék. Ezt Sámson életében is látjuk: szenvedély, harag, bukások, fájdalom – és mégis Isten ereje. A Zsidókhoz írt levél szerzője mintha itt megállna, és felsóhajtana: „És mit mondjak még?” Volna még sok mondanivalója, de az idő fogytán van. Nem azért, mert a téma jelentéktelen, hanem éppen ellenkezőleg: a hit bizonyágtevői túl sokan vannak, és életük tartalma túl gazdag. Ezért nem megy bele részletekbe, hanem összefoglalást nyújt. Lelki kivonatot, belső összegzést ad az istenfélőkről, a hit példaképeiről. Nem tartja meg a kronológiai sorrendet, hanem a lényegre összpontosít, amikor megemlíti a Bírák könyvének hőseit: Gedeont, Bárakot, Sámson és Jeftét. Az embereket és az eseményeket a hit szemszögéből értékeli. Ez a hit záróértékelése – győzelme és diadala.

Testvéreim, amikor a hitről beszélünk, gyakran megszelídítjük. Szép gondolat, lelki támasz, belső béke – így szoktuk értékelni. De a Szentírás ma megállít bennünket. A hit nem az élet finom díszítése. A hit élet és halál kérdése. Véresen komoly szó szerint. A Zsidókhoz írt levél szerzője nem idealizált szenteket állít elénk, hanem megtört embereket. Olyanokat, mint Sámson. Óriási erejű férfit, aki ugyanakkor mélyen gyenge volt. Istentől elhívott embert, aki gyakran önmaga legnagyobb ellensége volt. És mégis: neve ott szerepel a hit hősei között.

És itt fel kell tennünk a kérdést: hogyan lehetséges ez? Hogyan válhat egy tökéletlen, elbukó ember a hit győzelmének tanújává? A válasz nem az ő erejében van, hanem Isten hűségében. Ma nincs időnk minden történetet végighallgatni. Ahogyan az Írás mondja: „És mit mondjak még?” De van elég időnk arra, hogy megértsük a lényegét: a hit ott is győz, ahol az ember elbukik.

Először: Sámson életében a hit sikereit látjuk. „Országokat győztek le...” – elértek, kivívtak, elszenvedtek célokat. A hit cselekvő valóság. Sámson életében nem

tiszta és fegyelmezett hit volt. Jelen volt a harag, a félelem, az idegen nők iránti vonzalom, az intrikák – és mégis mindebben Isten ereje munkálkodott. A hit nem steril környezetben születik, hanem a valódi élet sűrűjében. Isten nem a tökéleteseket használja, hanem azokat, akik – gyakran megbotolva – egyedül a hatalmas Istenre bízzák magukat. Hit által...

Másodszor: a hit a szorongattatásból való szabadulás útja. „Eloltották a tűz erejét, megmenekültek a kard életől...” A hit imádság. Odaadás. A nehéz és a könnyű napokat egyaránt Istenre bízuk. Átadni. Feldobni. A hit kivezet bennünket a lét bizonytalanságából a valóságba, a káoszból egyetlen cél felé. Szabadulást és biztonságot hoz. Sámson gyengeségében, a szomjúság átélésében, saját erejének végén megtapasztalja: víz nélkül nincs élet, Isten nélkül nincs lét. A szabadulás mindig ajándék, nem pedig emberi siker. Hit által...

Harmadszor: a hit ereje a gyengeség közepette mutatkozik meg. „Erőt kaptak erőtlenségükben...” Ez mély vallomás: gyenge vagyok. Mert a saját erőm önmagában semmit sem jelent. Sámson először nem a filiszteusok győzték le, hanem saját testi vágya. És mégis – gyenge volna Isten ereje? Gyenge Krisztus a kereszten? Nem. A szeretet erős, mint a halál. Kiolthatatlan tűz, megragadhatatlan, kifürkészhetetlen és mégis élő valóság. Hit által...

Sámson harcolt és győzött a filiszteusok felett. De a győzelem mindig Istennel aratott győzelem volt. Harc az Úr oldalán. Harcra képes, futásban edzett, kiképzett katonák, emberek – erő a gyengeségben, hősiesség a küzdelemben, de csak a csodálatos Tanácsossal az oldalukon. Izráel története állandó küzdelem. És a mi életünk? Nem ugyancsak megszakítás nélküli harc?

Mindezekről a hősököről azonban ez áll: nem kapták meg az ígéretet. Olyan célért éltek és szenvedtek, amely messze meghaladta földi életük határait. Csak töredékeit látták a beteljesedésnek. Hitüknek mindvégig hitnek kellett maradnia. Isten ígéreteibe vetett bizalommal tudhatták, hogy nem üres álmodni kergetnek, nem délibábot szolgálnak, hanem Egy Fő Valóságot. (ld. 268. dicséret)

Testvéreim, e hit hőseinek története nem a győzelem szavaival ér véget, hanem egy csendes megállapítással: nem kapták meg az ígéretet. Nem láttak mindent. Nem élték át a teljes beteljesedést. És mégis mentek tovább. Miért? Mert életük nem azon alapult, amit láttak, hanem azon, akiben hittek. Őt látom-e magam előtt mindenkor? Őt hordozom-e szívemben mindenkor?

A mi életünk is küzdelem. Néha külső ellenséggel, máskor önmagunkkal. A vágyakkal, amelyek meggyengítenek bennünket. A szomjúsággal, amely elveszi az erőnket. És talán feltesszük a kérdést: van-e még értéke a hitemnek? Amikor elesem, amikor kudarcot vallok, amikor nincs erőm? Az evangélium válasza ez: igen. Nem azért, mert a mi hitünk tökéletes lenne, hanem mert Isten hűségese. Krisztus ereje nem a diadalban mutatkozott meg, hanem a kereszten. És éppen ott derült ki, hogy a szeretet erősebb, mint a halál.

Ezért ne hagyjuk, hogy gyengeségeink megtörjenek bennünket. Ne álljunk meg félúton. Menjünk tovább az elhívás útján – nem hibátlan hősként, hanem olyan emberekként, akik Istenben bíznak. Mert a hit, még ha törékeny is, az erős Istenbe kapaszkodik.

Kálvin János Sámsonat így jellemzi: akit szeretője hízélgése legyőzött, meggondolatlanul elárulta saját szabadságát és népe szabadságát is. És mégis – hite, bár tökéletlen és botladozó volt, elnyeri Isten tetszését. Ez a mi reménységünk. Gyengeségeink nem lehetnek okai annak, hogy megtörjünk vagy feladjuk. Az elhívás útján nem tökéletes hősként járunk, hanem a hit embereiként – és ez elég. Ne feledjük: Hit által. Ámen.

Utóima: Urunk Jézus Krisztus, hálát adunk Neked, hogy mélységesen ismersz bennünket, és mégsem hagysz el minket. Köszönjük, hogy a mi hitünknek nem kell tökéletesnek lennie, mert Te hűségese Isten vagy. Kérünk Téged a közöttünk lévő betegekért. Te látod fájdalmukat, fáradságukat és félelmüket. Érintsd meg őket gyógyító hatalmaddal, adj enyhülést testüknek és lelküknek, és újítsd meg bennük a reménységet. Emlékezz meg azokról, akik próbák és megmérettetések előtt állnak. Adj nekik tiszta értelmet, szívbeli békességet és erőt ahhoz, hogy

kitartsanak az előttük álló küzdelemben. Hadd tudják, hogy nincsenek egyedül. Kérünk Téged a diákokért és tanulókért. Ajándékozd meg őket türelemmel a tanulásban, bátorsággal az igazság melletti kiállásban, és kitartással akkor is, amikor nem sikerül minden. Hadd teremjen jó gyümölcsöt a fáradozásuk. Kérünk Téged a szülőkért. Adj nekik bölcsességet és szeretetet, hogy tudják bátorítani gyermekeiket, erősíteni hitüket, és életpéldájukkal vezetni őket. És kérünk Téged a nagyszülőkért is. Hálát adunk tapasztalatukért és csendes hitükért. Adj nekik erőt, hogy lelki támaszai, imádságos hátterei és áldásai lehessenek családjuknak. Urunk, taníts bennünket mindnyájunkat az elhívás útján járni akkor is, amikor nehéz, amikor nem látunk mindent azonnal. Tarts meg minket erős kezeddel, mert a mi gyengeségünkben nyilvánul meg a Te hatalmad. Ámen.

Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok...

Adakozás: „Ingyen kaptátok, ingyen adjátok (Mt 10,8c)!”

Áldás: „Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban (IIKor 5,6-7).” Ámen.

Záró ének: 390. dicséret: „Erős vár a mi Istenünk, ...”

Füle Lajos: Egyedül nem lehet

Egyedül nem lehet, egyedül oly nehéz!

Egyedül engemet elsodor bármi vész.

Egyedül céltalan, egyedül úttalan,

csak Veled, JÉZUSOM, csak Veled boldogan.

Füle Lajos: Azzal áld meg

Vannak nehéz utak, de hitben

megjárható, mondj rájuk áment!

S ha néha tán ISTEN nemet mond,

biztos lehetsz, hogy azzal áld meg.

Füle Lajos: A fedezet

A hit kockáztat... Ezzel sohse vét,

a víz színére veti kenyerét,

de a kockázat fedezete hitben

MAGA AZ ISTEN.